
ILLA NAVASSA- 4rt viatge

Autor:

Data de publicació: 21-01-2019

El 1504 Cristóbal Colón , qui havia encallat a Jamaica durant el seu quart viatge, va enviar en canoes a Diego de Méndez ja Bartolomeo Fieschi juntament amb indígenes a l'illa de l'Espanyola a la recerca d'ajuda. Van passar per una illa que no tenia aigua a la qual van cridar Navassa, nom que li van donar en al·lusió a les navas de Espanya . La descripció del seu descobriment es troba en el llibre Història de l'Almirall, escrit pel seu fill Ferran Colom.

Navassa o Navassa (en anglès Navassa Island, a francès Île de la Navasse o La Navase, i en crioll haitià Lanavaz o Lavash) és un dels catorze territoris no incorporats dels Estats Units d'Amèrica .

Consisteix en una illa deshabitada de l' mar Carib . L'illa està sota el control dels Estats Units i administrat pel Servei de Pesca i Vida Silvestre dels Estats Units . Haití reclama l'illa Navassa i la inclou com a part del departament de Grand'Anse , al·legant que posseeix títols de sobirania sobre ella des de 1801. Pescadors, majoritàriament provinents d'Haití, pesquen en les aigües al voltant de Navassa. Existeixen també reclamacions territorials d'institucions privades.

índex

- 1 Geografia
- 2 Reclamació haitiana
- 3 Història
- 4 Enllaços externs
- 5

Geografia

L'illa de Navassa abasta 5,4 km² de superfície i està situada en una ubicació estratègica a 160 km al sud de la Badia de Guantánamo que els Estats Units posseeix a l'illa de Cuba , i en el camí entre Haití i Jamaica , al canal de Jamaica .

La majoria del territori consisteix de roques, tot i que també creix herba ; a més hi ha arbres i cactus escampats per l'illa.

Bandera no oficial de la illa de Navassa.

Reclamació haitiana

La Constitució d'Haití (Capítol II: Du Territoire de la République D'Haïti) fa un explícit reclam de l'illa de Navassa, considerant-la part del seu territori:

ARTICLE 8:

Li territoire de la République d'Haïti comprend:

a) La partie Occidentale de l'Ile d'Haïti ainsi que els Iles adjacents: la Gonâve, La Tortue, l'Ile à Vache, els Cayemites, La Navase, La Gran Caye et les autres iles de la Mer territoriale;

L'illa es troba a 60 km de la costa del terme Tauró al departament Sud , al qual ha estat assignada pel Govern haitià.

La reclamació haitiana és recolzada per Cuba. Tots dos països van signar un tractat de delimitació marítima el 27 d'octubre de 1977 establint els límits de manera que l'illa va ser considerada part d'Haití. Diverses fonts informals assenyalen que Cuba i Jamaica tindrien reivindicacions dorments sobre Navassa. No obstant això, ni en el citat tractat, ni en el que Cuba va signar amb Jamaica el 18 de febrer de 1994 s'ha fet reivindicació alguna de l'illa per part d'aquests països, i el límit entre tots dos ha estat establert de manera que comença en un punt tripartit Navassa-Cuba-Jamaica com continuació del límit acordat per Cuba i Haití.

Pendent d'una solució a la disputa per la illa entre Haití i els Estats Units, Cuba i Jamaica han refusat els suggeriments del segon país per establir límits marítics amb ells al voltant de Navassa.

Altres fonts oficiosos assenyalen una suposada reclamació dorment per part de Colòmbia . No obstant això, els límits marítics entre aquest país i Haití van ser establerts completament mitjançant el tractat del 17 de febrer de 1978 , no havent-se fet cap reserva per part de Colòmbia. Tampoc es va fer reserva el 12 de novembre de 1993 , quan va ser signat un tractat de límits marítics entre Colòmbia i Jamaica.

Història

El 1504 Cristóbal Colón , qui havia encallat a Jamaica durant el seu quart viatge, va enviar en canoes a Diego de Méndez ja Bartolomeo Fieschi juntament amb indígenes a l'illa de l'Espanyola a la recerca d'ajuda. Van passar per una illa que no tenia aigua a la qual van cridar Navassa, nom que li van donar en al·lusió a les navas de Espanya . La descripció del seu descobriment es troba en el llibre Història de l'Almirall, escrit pel seu fill Ferran Colom :

Com per travessar d'una illa a una altra era menester navegar 250 llegües sense haver-hi en el camí, sinó un illot o escull que dista vuit llegües de l'Espanyola (...) socorrent amb dos gotillas als indis, els van sostenir fins al fresc de la tarda, encoratjant-los i assegurant-los que prest arribarien a una illeta anomenada Navassa, que estava en el seu viatge a vuit llegües distant de l'Espanyola (...)

Però com eren enviats pel qual Déu volia salvar, els va fer mercè, en ocasió tan angoixant, que Diego Méndez veiés que sortia la lluna sobre de terra, ja que la cobria un illot, a manera d'eclipsi; d'una altra manera no haguessin pogut veure-la, perquè era molt petita, i en atenció a l'hora. Confortant Méndez amb aquesta alegria, i mostrant-los la terra, els va donar molt ànim, i havent-los repartit, per mitigar la set, un poca aigua del barril, bogaron de manera que al matí següent es van trobar sobre l'illa que segons hem dit, distava vuit llegües de l'Espanyola, i era anomenada Navassa.

Van trobar que aquesta era tota de pedra viva, de mitja llegua de circuit. Desembarcats on millor van poder, van donar moltes gràcies a Déu per tal socors, i perquè no hi havia en ella aigua dolça viva, ni arbre algun, sinó penyals, van caminar de penya en penya, recollint amb carabasses l'aigua llovediza que trobaven, de la qual Déu els va donar tanta abundància, que va ser bastant per omplir els ventres i els gots; encara que els més prudents van advertir als altres que beguessin amb moderació, portats per la set, van beure fora de mida alguns indis, i es van morir allà; altres, van emmalaltir de greu malaltia.

Aquesta illa va ser evitada pels marins durant els següents 350 anys, excepte per ocasionals bucaners. Pel Tractat de Basilea (22 de juliol de 1795), tota l'illa de l'Espanyola (i les seves illes adjacents) van ser cedides per Espanya a França , sense especificar si la cessió incloïa a Navassa. Va adquirir després esment rellevant durant el periple

avançat per Simón Bolívar per Haití, en recerca d'ajuda per a la causa emancipadora, traslladant des de Jamaica el 24 de desembre de 1815 , on va escriure: "La Carta de Jamaica", va creuar davant de Navassa quedant impressionat per la seva bellesa natural, circumstància de la qual existeix també registre històric.

Ubicació de l'illa de Navassa al sud de Cuba , aquest de Jamaica i oest de Haití .

El 1857 la sobirania de la illa va ser reclamada per Peter Duncan , un capità de mar nord-americà, invocant el Acta d'Illes Guaneras de 1856 , per les seves dipòsits de guano . Va al·legar el descobriment de l'illa l'1 de juliol de 1857 i la seva presa de possessió el 19 de setembre d'aquest any, sent la tercera illa reclamada per mitjà d'aquesta llei nord-americana. Haití va protestar per l'annexió nord-americana de l'illa el 1858 i va reclamar la seva sobirania sobre ella. No obstant això, Estats Units va rebutjar aquesta reclamació.

Els dipòsits de guano van ser explotats activament entre 1865 i 1898 . El fosfat procedent del guano és un adob orgànic que es va tornar important per a l'agricultura dels Estats Units a mitjans del segle XIX . Duncan va transferir els seus drets de descobridor de l'illa al seu cap, un comerciant de guano de Jamaica, qui alhora va vendre els drets a la recentment creada Navassa Phosphate Company de Baltimore . Després d'una interrupció a causa de la guerra civil als Estats Units , la companyia va construir millor infraestructura per a l'extracció del guano, a més d'allotjament per a 140 treballadors afroamericans provinents de Maryland , cases per a supervisors blancs, botigues i una església. L'extracció va començar el 1865. Els treballadors extreien el guano amb dinamita i destrals, i el portaven fins a la badia de Lulu (per mitjà de vies fèrries), on s'emmagatzemava en sacs i s'embarcava en pots per transferir-lo al vaixell de la companyia, el SS Romanç. L'allotjament a la badia de Lulu va ser cridat Lulu Town , nom que apareix en mapes de l'època.

Far de la Illa Navassa .

Carregar guano enmig de la forta calor tropical, sota estrictes regles de treball imposades pels abusius supervisors blancs, va provocar una rebel·lió a l'illa el 1889 . Cinc supervisors van morir en l'enfrontament. Un vaixell de guerra americà va tornar 18 treballadors a Baltimore, Maryland, per a ser jutjats per assassinat. La Order of Galilean Fisherman (Ordre dels Pescadors de Galilea), una societat fraternal afroamericana, va recaptar diners per defensar els treballadors en la cort federal, al·legant que aquests van atacar en defensa pròpia i que els Estats Units no tenien jurisdicció completa sobre l'illa. El cas va anar a la Cort Suprema dels Estats Units a l'octubre de 1890 , la qual va decidir que l'Acta d'Illes Guaneras era constitucional, de manera que es va preveure l'execució de tres dels treballadors a la primavera de 1891 . Una petició feta per Iglesias afroamericanes va arribar al president Benjamin Harrison , que va decidir commutar les penes dels treballadors per presó.

Es va continuar extraient guano en Navassa, però a un nivell molt més reduït. La guerra hispà-nord-americana de 1898 va forçar a la Companyia de Fosfat a abandonar l'illa i declarar-se en fallida, i els nous amos van abandonar l'illa el 1901 .

Navassa va adquirir importància novament amb l'obertura del canal de Panamà el 1914 . El transport marítim entre la costa est dels Estats Units i el canal passa entre Cuba i Haití i Navassa, la qual sempre havia estat un perill per a la navegació, ja que necessitava un far . El 1917 , es va construir un far, el qual mesurava 46 m i es trobava a 120 msnm . Tres persones van ser assignades per viure-hi fins que el far va ser automatitzat el 1929. Durant la Segona Guerra Mundial , la Marina d'Estats Units va crear un lloc d'observació a l'illa. Però després, l'illa ha romàs deshabitada.

Una expedició científica de la Universitat Harvard va estudiar el terreny i la vida marina de l'illa el 1930. Des de la Segona Guerra Mundial, operadors de ràdio han aterrat freqüentment a l'illa per difondre programes des d'aquest territori, al qual li ha estat atorgat estat de país per l'American Radio Relay League, assignant-li el prefix indicatiu KP1.

Fotografia aèria que mostra l'escarpada costa rocosa que envolta l'illa.

Des 1903 a 1917 Navassa va ser una dependència de la Badia de Guantánamo, i de 1917 a 1996 va estar sota l'administració de la Guàrdia Costanera (United States Coast Guard). El 29 d'agost de 1996, la Guàrdia Costera dels Estats Units va desmantellar el far de Navassa. Des del 16 de gener de 1997 l'illa va passar a ser administrada pel Departament de l'Interior dels Estats Units (US Department of the Interior), que la va posar sota el control del seu Oficina d'Afers Insulars (Office of Insular Affairs). Navassa va ser agrupada, per a propòsits estadístics, amb altres illes guaneres del Carib que estaven sota possessió americana sota el nom de grup de United States Miscellaneous Caribbean Islands.

Una expedició científica a 1998 , liderada pel Center for Marine Conservation de Washington DC , va descriure a Navassa com "l'única reserva de biodiversitat del Carib".

El 3 de desembre de 1999 el Servei de Pesca i Vida Silvestre dels Estats Units (United States Fish and Wildlife Service) va assumir la responsabilitat administrativa de Navassa, que es va tornar un Refugi de Fauna Nacional conegut com Navassa Island National Wildlife Refuge. L'Oficina d'Afers Insulars va retenir l'autoritat sobre l'illa en assumptes polítics, mentre que judicialment es troba sota la jurisdicció del Tribunal de Circuit d'EE. UU. més proper.

L'accés a Navassa és perillós i els visitants necessiten permís de l'Oficina de Pesca i Vida Silvestre de Boquerón , Puerto Rico , per entrar en les seves aigües territorials o desembarcar. Des de la seva transformació en reserva, s'ha negat l'entrada als operadors radioaficionats.

Enllaços externs

Fabio Spadi, (2001), Navassa: Legal Nightmares in a Biological Heaven? Boundary & Security Bulletin.

Referències

CIA. «Illa Navassa - Geografia - Llibre Mundial de Fets» . Consultat el 13 de febrer de 2017.

Constitució d'Haití

Géographie de la République d'Haïti

[1] Marítim Space: Maritime Zones and Maritime delimitation

Governance, conflict analysis and conflict resolution. pp. 89. Autor: Cedric H. Grant. Editor: Ian Randle Publishers,

Tractat Haití-Colòmbia

US Insular Àrees: Application of the US Constitution: Report to the Chairman, Committee on Resources, House of Representatives. Escrit per United States General Accounting Office, United States Congress. House. Committee on Resources. Publicat per DIANE Publishing, 1997. ISBI 1-4289-7935-2 , 9781428979352

Secretary 's Order No. 3205

Arxivat el 30 de setembre de 2005 a la Wayback Machine .

Secretary 's Order No. 3210